

Hverdagens fund er nu kunst

Lasse Krog Møllers udstilling "Ephemera Mundi – Den oversete verden" i Kunsthal Aarhus er sjældent gennemført. Der er ikke den detalje, der ikke er tænkt over. Hvert rum er malet i sin farve, hvert rum har sit tema, og hver eneste ophængning er en æstetisk fornøjelse

Udstilling

★★★★★★

AF MAI MISFELDT

kultur@k.dk

Når man taler om samlere, tænker man tit på folk, der samler på værdifulde ting, der med tiden akkumulerer endnu mere værdi. I den helt anden grøft findes så dem, der samler til hobe, fordi de ikke kan skille sig af med tingene. Kunstneren Lasse Krog Møller, født i 1972, hører til en tredje kategori af samlere.

Hans praksis handler om at samle oversete og værdiløse ting, ikke for at få en stor samling, men derimod for, gennem en æstetisk organisering af de uanseelige fund, at få dem til at fortælle noget om os selv. Man kunne også sige, at det handler om at bringe de oversete ting i tale på en æstetisk, overraskende og omsorgsfuld måde, der rummer lige dels imiteret antropologisk undersøgelse, poetisk fornemmelse og humoristisk

overskud. Selv har han i et interview sagt, at "interessen for at 'musealisere' det diminutive og det oversete er et tema eller en metode, der er gennemgående for mine værker".

I Kunsthal Aarhus kan man opleve hans værker på en på alle måder delikat og underfundig retrospektiv udstilling. Udstillingen fordeler sig over fem rum, hvor det sidste også er en læsesal. Hvert rum har sin distinkte farve, fra mørk blågrøn over mørkerød, karrygul og til pistaciegrøn. Farver, der smager af 1950'erne, et årti, som Lasse Krog Møller på mange måder synes at have en særlig affinitet til.

Første rum er afdelingen for "Ingenting". Her finder vi for eksempel samlingen af 224 stykker himmel (2003/2018), som er en collage af 224 ganske små farvede rektangler, der viser sig at være fotografiske udsnit af lidt himmel. Neden under hvert billede står stedet skrevet med skrivemaskineskrift på små lapper. Det var nat i New York, ser man, let diset blå himmel i Kalund-

borg, og findes der virkelig et sted, der hedder Pilatus, ja, det gør der, det er et bjerg i Schweiz, og derfra får vi en næsten mørkeblå bid lufrum.

Værket er smukt i sig selv, som et farvekort i uorden, og peger derudover på det dokumentariske problem – derudover på alle disse potentielle historier om steder, og den filosofiske eftertanke omkring, at himlen ikke lader sig stedfæste.

Som den arkivariske kunstner, han er, opererer Lasse Krog Møller med museale former som tavlen, planchen og montren. En tom montre med to hylder har titlen det forladte museum ("Museum Abandon II"). På den øverste glashylde er objekterne kun til stede i form af det omrids, de har efterladt som fravær af støv (der, hvor genstandene har ligget, er der intet støv). På den nederste hyldes røde velour er de kun til stede som fravær af solblegning (der, hvor genstanden har ligget, er stoffet ikke bleget). Hvilke

genstande der oprindeligt lå der, fremgår af små numre og et ark over samlingens fraværende indhold af hverdags-ting. Der er vitterligt ingen-ting, men vi ser det alligevel. Museer er både konkrete samlinger af ting, men også en form for fantasmer.

I det mørkerøde rum finder vi samlinger af forskellige objekter. For eksempel "Samlingens afd. f. fundne cigaretskod", hvorfra der vises tre tavler med cigaretskod. Et cigaretskod er affald, men i Lasse Krog Møllers hyperæstetiske iscenesættelse træder de pludselig frem som 440 individuelle repræsentanter af en særlig art, der naturligvis kan inddrages i forskellige underarter. Hvert eneste skod er sat på tavle med nål, alle er de forsynet med bittesmå maskinskrivne angivelser af art (Prince, King's, ukendt mærke og så videre), fundsted og dato, som var det sjældne sommerfuglearter.

Hvad fortæller et menneskes præference for et specifikt cigaretmærke og den må-

▲ Lasse Krog Møller skildrer verden gennem indsamlinger af blandt andet cigaretskodder. – Foto: Kunsthal Aarhus.

de, det skodder sin cigaret på, egentlig om vedkommende? Pludselig betragter man sin egen art, de spor, den efterlader i hverdagsrummet, som var man kommet til Jorden fra en fjern planet.

Kunstneren har endvidere udfærdiget en hel planche, der på bedste darwinistiske vis og i en bevidst museal og selvhøjtidelig æstetik beskriver "skoddernes habitære og morfologiske forhold". Det er helt alvorligt morsomt.

I samme rum hænger også samlingen af indkøbssedler, som Lasse Krog Møller har fundet rundt omkring. Man falder i staver over de forskellige skrifttyper, gætter på,

hvilken person der gemmer sig bag den sirlige skråskrift eller den runde formskrift som den, der 07.06.03 skulle huske at købe "skinkestrimler, snolder, peber rød-gul, reven ost, gule post-it" omkring Vesterbro Torv i Aarhus. Man kan lære en del om danskerens spisevaner ud fra disse sedler.

Rørende er også "Samlingens afdeling for fundne sedler, meddelelser, beskeder, breve og andre dokumenter", der strækker sig lige fra meget private breve til et absurd ægteskabstilbud på dansk og engelsk, og blandt andet rummer sproglige guldkorn af Helle Helle'sk tilsnit som for eksempel en besked til en an-

Lasse Krog Møller: Ephemera Mundi – Den oversete verden. Kunsthal Aarhus. Til den 27. maj.

den Helle fra Natasha med flere: "Hej Helle. Vi vil gerne bruge dem der handsker i morgen, når det er vi skal ned i billedkunst og male. Kommer de selv der med el. skal vi selv hente dem?"

I det tredje rum handler det om geografi og kortlægninger, her finder man serien om Vanløses monumenter, hvor alskens ting i byrummet fotograferes og navngives som monument, og samlingen af alle frisørsaloner på Amagerbrogade, som Lasse Krog Møller udgav i form af et lepelelohæfte i 2015, men som her er foldet ud som en lang frise: "De 4 Hårtider", "Hairtech", "Salon de Fetes", "Harmony", "Director's Cut". Man stopper

pludselig op og tænker på alle disse mere eller mindre opfindsomme frisørnavne og på, hvad de fortæller om os som sprogdannende art.

Man kan blive ved med at komme på eksempler fra udstillingen. Som ender smukt i et læserum, hvor man kan slå sig ned ved et ottokantet bord, med en hel buket farvestrålende arkitektlamper i centrum, og fordybe sig yderligere i Lasse Krog Møllers univers. Det får man lyst til. Han tager hverdagens tegn og gerninger, som jo ligger og dirrer mellem det banale og det absurde, alvorligt og turnerer dem i en tør, arkivarisk og fundamentalt set skøn æstetik. Det er totalt gennemført, forførende, skarpt tænkt og sjovt.

Sammen med udstillingens kurator, Peter Ole Pedersen, har Lasse K. Møller skabt et leksikalt værk – et såkaldt Konversationsleksikon – over kunstnerens produktion med bidrag fra over 40 kunstnere og forskere. Værket udkommer i denne måned på forlaget Antipyrine.

Kristeligt Dagblad Læserklub

Populær rejse

Efterårsrejse til olivenlandet Grækenland

Tag med Kristeligt Dagblad og Poul Joachim Stender på Olivenrejse ind i det sydgræske efterår den 9.-16. november 2018

Rejsens mål er kystbyen Kardamili på Mani-halvøen, hvor den bedste olie i Grækenland bliver fremstillet. Området er kendetegnet ved en særpræget arkitektur og billedskønne landskaber. For det meste er november i Sydgrækenland fuld af sol. Der kan bades fra Kardamilis mange strande og på de græske tavernaer er de velsmagende, græske vinterretter kommet på bordet. Formålet med olivenrejsen er at udforske den hemmelighedsfulde sammenhæng mellem oliventræet, kristendommen, den græske mytologi og det moderne Grækenland. Det vil ske ved, at rejsedeltagerne blandt andet selv deltager i høsten af olivenfrugterne og i produktionen af den fede, grønne, duftende olie. Men også ved besøg i kirker og klostre, hvor olivenolien bruges i ritualerne. I Messenien ligger de store appelsinplantager. Selvom rejsen er en olivenrejse, bliver der også mulighed for at være med i høsten af de store, søde græske appelsiner.

Foruden Poul Joachim Stender, der er præst og forfatter, deltager også professor dr. med. Steen Stender, der i et

foredrag ser på olivenolien med videnskabelige øjne.

Program den 9.-16. november

Dag 1: Afgang til Kalamata med direkte fly.

Dag 2: Udflugt til Kalamata. Byens store marked og besøg på nonnekloster.

Dag 3: Dagen til egen disposition. For interesserede gudstjeneste i byens hovedkirke, byvandring i Kardamilis gamle bydel. Vandretur i Taigetos-bjergene til byen Proastio med de 40 kirker.

Dag 4: Udflugt til Messenien. Plukning af oliven. Fremstilling af olivenolie. Appelsinplantage. Levende græsk musik og dans.

Dag 5: I Homers fodspor. Udflugt gennem dele af Mani-halvøen til Gythion og Sparta. Spartas olivenmuseum.

Dag 6: Udflugt i bjergene. Prøvesmagning af olivenolier og "blækspruttekogeskole". Byerne Milea og Thalames.

Dag 7: Dagen til egen disposition. Mulighed for at vandre ind i Virosslugten og besøge det nedlagte Løvekloster. Foredrag ved professor Steen Stender.

Dag 8: Hjemrejsedag. Ankomst til København.

Pris: 10.870,-

Tilmelding og program på telefon 40 62 44 82

Læserrejsen finder sted den 9.-16. november og koster kr. 10.870. Prisen dækker flytransport, alle udflugter med entréer, stort hotelværelse med direkte havudsigt og minikøkken, solid morgenmad samt en middag eller frokost hver dag på nær hjemrejsedagen. Tillæg for enkeltværelse kr. 1.350. Tillæg for fly fra Århus eller Ålborg. Teknisk arrangør: JTB A/S. Medlem af rejsegarantifonden, nr. 198. Prisen inkluderer ikke afbestillingsforsikring, sygeforsikring, drikkepenge og drikkevarer til fællesmåltiderne. Detaljeret program og tilmeldingsblanket kan rekvireres hos Poul Joachim Stender på tlf. 40 62 44 82 eller pjs@km.dk. Hurtig tilmelding til Stender anbefales, da rejsens pladser meget hurtigt bookes.

Se mere på www.k.dk/olivenrejse

Det konkrete bliver metafysisk

Asmund Havsteen-Mikkelsen og Tove Storchs udstillinger i Viborg Kunsthal er et besøg værd

Udstilling

★★★★★

AF MAI MISFELDT

kultur@k.dk

I Viborg Kunsthal, der fra årsskiftet fik ny leder i skikkelse af kunsthistoriker Bodil Johanne Monrad, er der netop åbnet to udstillinger af to ganske forskellige kunstnere, som alligevel, både qua deres forskellighed og qua deres sensibilitet, klæder hinanden rigtig godt.

I husets hovedfløj folder Asmund Havsteen-Mikkelsens malerier sig ud i de reelle, lyse rum. Asmund Havsteen-Mikkelsen er født i 1977 og uddannet på Kunstakademiet. Og ja, han er barnebarn af Sven Havsteen-Mikkelsen.

Asmund Havsteen-Mikkelsen er optaget af arkitektur og rum. På udstillingen her viser han flere helt nye værker, men også ældre værker inden for samme tematik. Det er stramme, næsten konstruktivistiske billeder, der samtidig arbejder med lag af noget mere flydende eller drømmeagtigt.

Han er især optaget af modernismens huse, de stramt og rent komponerende horisontale bomaskiner med store glasfacader ud mod den omgivende natur, lige linjer, store flader.

Kender man lidt til arkitektur, vil man for eksempel genkende elementer fra en klassiker som Le Corbusier og Pierre Jeannerets Villa Savoye uden for Paris. Arkitekterne stræbte efter en international fælles stil, en rationel og enkel måde for det moderne menneske at bo på verden på.

Asmund Havsteen-Mikkelsen maler disse bygninger i en kølig, på en gang realistisk og samtidig nærmest drømmende, filmisk stil, hvor hårde, kontante flader mødes med uendelighedsåbnende sprækker. Man kan både tænke på Hopper, Hockney og Hammershøi, men også på en samtidig dansk maler som Anette Harboe Flensburg.

Der er ingen mennesker i Asmund Havsteen-Mikkelsens værker, og ganske få rekvisitter (et dørhåndtag, en svagt opridset lampe), der peger på beboelse, naturen er trimmet til perfektion.

På den måde fremhæver han både skønheden og det uhyggelige, fremmedgjorte og ikke-hjemlige ved modernismens boliger. Der er en forkærlighed for blå og blågrønne farver, mens den

Asmund Havsteen-Mikkelsen: The House of Being, og Tove Storch. Viborg Kunsthal, Riddergade 8, 8600 Viborg. Til den 27. maj.

Der er ingen mennesker i

Asmund Havsteen-Mikkelsens værker, og ganske få rekvisitter (et dørhåndtag, en svagt opridset lampe), der peger på beboelse, naturen er trimmet til perfektion.

orange farve ofte bruges som et markant og mere løst male-risk indbrud i det glatte og elegant opmalede rumlige scenari. Der er svimlende drømmeagtige rum og parkeringskålderens symbolske og nøgterne tristesse.

Et ganske lille billede fra 2014 hedder bare "Structures", strukturer. Her ser man i baggrunden noget natur, en form for bjerge eller fjelde, ret frit og ekspressivt malet. I forgrunden ser man en bygning, et aflangt modernistisk felt, som, nærmest kun fordi det adskiller sig så markant fra landskabet, etablerer sig som begrebet hus, men som også bare kunne ses som et farvet bånd. Hvor landskabet er ekspressivt, traditionelt følelsesfuldt malet, repræsenterer huset den anden pol i Havsteen-Mikkelsens maleri, den konstruktivistiske og abstrakte. I hans maleri er det spændingen mellem de to poler, der står og dirrer.

De store formater er imponerende og elegante, men der er et fint nærvær i de helt små. For eksempel et lille maleri, som viser en blå kasse, der svæver lidt urovækkende, skævt mod en lysere blå flade. På én gang enkelt og konkret og samtidig næsten metafysisk.

Det er smuk præsentation af Asmund Havsteen-Mikkelsens arbejder, som forhåbentlig vil give ham lidt mere synlighed.

I østfløjen står Tove Storchs værk. Eller måske rettere værkserie, for i det store rum står syv store kasseformer. De kunne ligne åbne arkivskabe, men det er en slags reoler, hvor hylderne nok ligner glas, men er halvgennemsigtigt silke, spændt ud af kassens aluminiumstav.

Samme silkestof dækker også front og bagside af reolerne, hvilket gør, at man ikke tydeligt kan se de mange

▲ Asmund Havsteen-Mikkelsens "Suspended", 2018, olie på lærred. – Foto: Kurt Nielsen.

Det er et arkiv

af noget meget primært og sårbart og uskyldigt, Tove Storch udstiller.

løse ark med tegninger og malerier, der ligger side om side på de tætsiddende hylder, ligesom man heller ikke kan stikke fingrene ind og trække noget ud.

Man må tæt på for at øjne, hvad det mon er der ligger udstillet så offentligt og dog privat. Det viser sig at være børnetegninger (jeg læser bagefter, at det er samtlige børnetegninger fra kunstnerens barn- og ungdom). Nogle er meget barnlige, andre tydeligt skabt af et ældre barn. Jeg ser en, der er signeret 29/6 1998, da er Tove Storch 17 år. På en anden hyld skimter jeg en fødselsdagsinvitation til Blåhøjens Fælleshus, man kan ringe SU på 109 645.

Som man står og summer, melder flere tanker sig. Er der systematik i tegningerne? Hvorfor er der flere tomme hylder i en af reolerne? Var der en periode, hun ikke tegnede? Betød det noget alvorligt? Tegnedes jeg mon egentlig selv lige så meget? Hvad betød det for mig? Tove Storchs værk kræver, at man giver sig lidt tid til at mærke efter.

Det er et arkiv af noget meget primært og sårbart og uskyldigt, Tove Storch udstiller, den kreative begyndelse, en form for indre kim til noget, der senere vil komme i fuld blomst og få karakter af en retning. Alt dette sårbare holdes i ave af reolens stramme ramme, som på den måde jo også rummer en fin korrespondance med Asmund Havsteen-Mikkelsens værker, hvor de hårde facader også åbner sprækker ind til noget andet.

Pludselig ser man jo, at man selv går rundt som sådan en lyslevende reol, med hele sit arkiv af tid og glemt kreativitet gemt væk på de indre hylder.